

Перевозова І.В.

доктор економічних наук, професор,
Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу

Майнка М.К.

викладач кафедри економіки підприємств та інформаційних технологій,
Львівський університет бізнесу та права

Орлова О.І.

асистент кафедри підприємництва та маркетингу,
Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу

Perevozova Iryna, Orlova Olena

Ivano-Frankivsk National Technical Oil and Gas University

Mainka Marcel

Lviv University of Business and Law

ЗАСТОСУВАННЯ СИСТЕМНО-ФУНКЦІОНАЛЬНОГО ПІДХОДУ В УПРАВЛІННІ ІННОВАЦІЙНИМ РОЗВИТКОМ БУДІВЕЛЬНИХ ПІДПРИЄМСТВ

У статті розглянуто зниження вартості будівництва за рахунок інноваційного розвитку технологій будівництва та будівельних підприємств, які додають підвищену продуктивність. Обґрунтовано застосування системно-функціонального підходу в управлінні інноваційним розвитком будівельних підприємств. Установлено, що економічно ефективними будівлями є будівлі, які виробляються з низькою вартістю за збереження високих стандартів дизайну і комфорту. Гіпотеза полягає у тому, що системно-функціональний підхід є вигідним для пошуку ефективних методів управління інноваційним розвитком будівельних підприємств. Наближаючись до ефективних методів управління інноваційним розвитком будівельних підприємств із погляду системно-функціонального підходу, можна досягти оптимізації з ефектами синергії та тим самим знайти економічні та енергоефективні рішення.

Ключові слова: будівельне підприємство, інноваційний розвиток, управління, технології будівництва, системно-функціональний підхід.

Постановка проблеми. Структурно-функціональний підхід – це вдосконалення системного підходу для аналізу управління інноваційним розвитком будівельних підприємств. Системний підхід був занадто загальним і не детально розглядав функції управління. Структурно-функціональний підхід інтегрує системний та інституційний підходи. Фокус змістився з установ до функцій. Виділяється чотири характеристики системи: усі системи мають структури; усі системи виконують певні функції різною мірою, використовуючи різні ресурси; усі структури є багатофункціональними; усі системи є змішаними системами (суміш сучасної та традиційної культури).

Стверджується, що всі системи незалежно від їхньої природи повинні виконувати деякі функції, щоб залишатися актуальними. Це функціональні вимоги системи. Вони забезпечують функції, які система повинна враховувати, щоб підтримувати себе та залишатися актуальною. Ці функції можуть виконувати різні структури. Функціональний підхід системи служить важливим інструментом порівняння та аналізу

управління. Це допомагає краще зрозуміти систему та структури.

Також у дослідженні поєднується системно-функціональний підхід до стратегічного управління з корпоративно-підприємницьким мисленням. Він намітив подальший розвиток системи ідентифікації та класифікації можливостей, що складається з трьох вимірів: 1) динамізму між специфічними для підприємства та галузі можливостями; 2) ієрархій можливості та портфелів можливостей; 3) їхньої внутрішньої структури. Спроможності до інноваційного розвитку було проаналізовано в контексті системно-функціонального підходу, технологічних систем та типу процесу об'єднання ресурсів (створення нових проти закріплення існуючих можливостей). Описуються поточні портфелі можливостей та організаційні зміни на будівельному підприємстві. Також уточнюється механізм, за допомогою якого підприємства можуть впливати на баланс між пошуком знань та ефективністю передачі та інтеграції знань у своїй повсякденній фінансово-господарській діяльності, а отже, різноманітність порт-

феля своїх можливостей, а також широту та новизну асортименту товарів/послуг.

Найбільші будівельні підприємства сьогодні повинні розробляти подвійну стратегію: вони повинні поєднувати передові інноваційні рішення з економічно ефективним, великомасштабним виробництвом. Використання сучасних технологій у виробництві вже не буде основним джерелом конкурентоспроможності, а скоріше належатиме до портфеля основних можливостей. Управління знаннями та інформацією стало імперативом нарівні з економічною ефективністю. Проте підприємствам краще підтримували зростання обсягу існуючої діяльності, ніж зростання шляхом нової економічної діяльності, віддавати перевагу поступовим інноваціям, орієнтованим на споживача, перед інноваціями, що керуються підприємством, шляхом експериментів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблеми управління інноваційним розвитком розглядалися багатьма науковцями. Mariana Melnyk, Nadia Syniura-Rostun, Nataliia Lysiak and Andriy Dzyubina (2021) стверджують, що розвиток конкурентоспроможної економіки країни на ринку неможливий без ефективного розвитку бізнес-сектору. Прозоре, просте та стабільне ділове середовище є ключем до динамічного розвитку підприємництва, що надалі сприяє ефективності та стабільності економіки країни як на регіональному, так і на глобальному рівні [4].

Mathieu Juliot Mpabe Bodjongo, Guy Christol Ekane Ekome and Fanny Kabwe Omoyi epse Essomme (2021) у своїх працях вивчали підходи до зменшення розриву у доступі до відновлюваної енергії між міськими та сільськими районами, що може бути доцільним у сільській місцевості для зміцнення потенціалу та навичок підприємців, сприяння доступу до кредитів від банків, мікрофінансування, їхньому інноваційному розвитку [3].

Borys Burkynskyi, Valerii Horiachuk, Oleksandr Laiko, Nataliia Shlafman and Olena Krivtsova (2021) визначають актуальність соціально-економічного та екологічного і регіонального розвитку. Невиправдана оцінка може дезорієнтувати органи управління і призвести до суб'єктивізму під час прийняття управлінських рішень, значно зменшуючи ефективність та результативність управління, і, відповідно, призвести до негативних наслідків [2].

Iurii Umantsiv, Ivan Cherlenjak, Volodymyr Prikhodko, Yuliia Sonko and Maryna Shtan (2021) стверджують, що забезпечення інвестиційної привабливості є пріоритетом для національної економіки. Активізація інвестиційної діяльності, формування інвестиційних ресурсів є основою економічного зростання. Інвестиції є основним джерелом розвитку галузі, вони нерозривно пов'язані з інноваційними процесами й є одним із ключових елементів сталого економічного зростання [8].

Olena Palyvoda, Oksana Karpenko, Olena Bondarenko, Svitlana Bonyar and Andrea Bikfalvi (2018) зазначають, що ефективний розвиток сучасної економіки немож-

ливий без інноваційного розвитку та впровадження нових продуктів та послуг. Якість та обсяг інноваційної діяльності національних підприємств визначають конкурентоспроможність економіки у цілому, її здатність задовольняти зростаючі потреби споживачів в екологічному балансі з природним середовищем. Причини інноваційної неповноцінності українських підприємств полягають у використанні організаційних структур, які є неадекватними сучасному економічному середовищу. Їх проблематичність полягає у неможливості забезпечити цілісність та безперервність інноваційного процесу – від генерування ідеї до її комерціалізації [5].

Anatolii Poruchnyk, Anatolii Kolot, Pawel Mielcarek, Yaroslava Stoliarchuk and Denys Ilnytskyu (2021) стверджують, що ефективні чинники інноваційного розвитку актуалізують нагальну потребу в ґрунтовному теоретичному переосмисленні сутності та адаптації практичних інструментів антициклічності регулювання трансформацій світової економічної динаміки, пошук принципово нових важелів та механізмів ефективного циклу управління з метою запобігання глибоким соціальним потрясінням, хаотичному та неконтрольованому розвитку подій [6].

Формулювання цілей статті. Мета статті – обґрунтувати застосування системно-функціонального підходу в управлінні інноваційним розвитком будівельних підприємств.

Виклад основного матеріалу. Проблема стійкого прибуткового зростання та інноваційного розвитку у великих підприємствах є джерелом суперечок. Високий темп зростання може порушити усталені процедури та невизначеність щодо причинно-наслідкових зв'язків та відносин. Тим не менше зростання та інноваційний розвиток залишаються основною темою як економіки, так і управління, а також для більшості великих підприємств та їхніх зацікавлених сторін це пов'язано з успіхом. Однією з причин цього є те, що зростання передбачає інноваційність та підприємницьку гнучкість. Однак тоді як зростання часто вказує на інноваційність та підприємницьку гнучкість нових підприємств, це не обов'язково для більших і більш зрілих підприємств. У великих підприємствах це може бути результатом ефективною координації та запобігання втратам, а не підтримка оновлення та інновацій. Отже, не всі зростання та інновації є підприємницькими. Коли компанія зростає у результаті створення нових видів діяльності, зростання є відображенням його підприємництва. Інша крайність – глобальне впровадження інновацій. Таким чином, стійке зростання – це двовимірне явище: якість відкриття (наскільки радикальний розрив із поточною діяльністю та наскільки велику відносну перевагу це створює) вказує на потенціал зростання, а якість експлуатації визначає, наскільки цей потенціал реалізований. Поточне зростання завдяки справді новій економічній діяльності має потенціал для майбутнього зростання обсягів на основі цієї діяльності. Ефективність бізнесу складається з двох складників: розміру

зростання (частки) в існуючому бізнесі (зокрема, зростання продажів та частка ринку) та показників, пов'язаних із майбутнім позиціонуванням та зростанням підприємства (зокрема, новий продукт та диверсифікація). Рис. 1 ілюструє, як впливають чинники на успішне, прибуткове зростання та інноваційний розвиток, які можна було б далі розділити на складну мережу коротко-, середньо- та довгострокових складників.

Отже, майбутні проблеми управління інноваційним розвитком будівельних підприємств включають відновлення балансу між інноваційним, довгостроковим розвитком бізнесу та короткостроковим підходом, який часто пов'язаний з оперативною ефективністю. При цьому показники довгострокового розвитку підприємства представляють особливий інтерес (рис. 1). Ці показники, як правило, призначені для охоплення можливості підприємства, його здатності утримувати своїх співробітників, його культуру та цінності та глибину його управлінського таланту. Вони виявляють здатність підприємства підтримувати свою існуючу операційну діяльність із метою забезпечення зростання обсягів і його потенціал для виявлення та використання нових сфер зростання.

Баланс між довгостроковим та короткостроковим потенціалом зростання також спрямований на інтеграцію підприємницького та стратегічного мислення. Традиційно дослідження з питань управління інноваційним розвитком зосереджувалися на пошуку конкурентоспроможних переваг завдяки інноваціям, тоді як стратегічне управління вимагає від підприємств створення і використання своїх конкурентних переваг у певному екологічному контексті. Іншими словами, підприємництво орієнтоване на створення та можливості визнання, тоді як стратегічне управління полягає у забезпеченні результативності та конкурентоспроможності. На межі підприємницького та стратегічного

мислення лежить системно-функціональний підхід до управління інноваційним розвитком.

Оптимальне зростання підприємства вимагає збалансованого використання наявних ресурсів і розроблення нових. Досягнення у цій лінії мислення та його застосування до управління інноваційним розвитком будівельних підприємств ґрунтується навколо концепції можливостей. Можливості переносять фокус зі статичних запасів ресурсів на складну взаємодію та координацію між різними ресурсами. Вони спрямовують увагу на інновації та підприємництво як джерела стійких конкурентних переваг. З одного боку, вони вказують на існуючу базу ресурсів підприємства та представляють, чим воно може у даний час займатися для реалізації своїх цілей. З іншого боку, вони використовуються під час розроблення подальшої ресурсної бази, і вони впливають на розвиток майбутніх можливостей.

Таким чином, можливості є побічним продуктом минулої діяльності, але насправді важливим є діапазон перспектив, які вони роблять можливими.

Отже, основне питання «як забезпечити стійке, прибуткове зростання у дедалі складнішому та непередбачуваному середовищі» залишається на вершині порядку денного управління інноваційним розвитком у великих будівельних підприємствах. Оскільки ці підприємства є потенційними лідерами у своїх галузях, їхні бізнес-рішення та перспективи зростання можуть виявитися вирішальними для економічного розвитку загалом. Таким чином, існує потреба у посиленні зв'язку між дослідженнями організаційного характеру знання та дослідженнями організаційних можливостей. Можливості можна трактувати як знання того, як робити щось на рівні підприємства, що виникає в результаті інтеграції та координації спеціалізованих, індивідуальних знань. Іншими словами, цікавить те, як використовувати та отримувати знання та інші

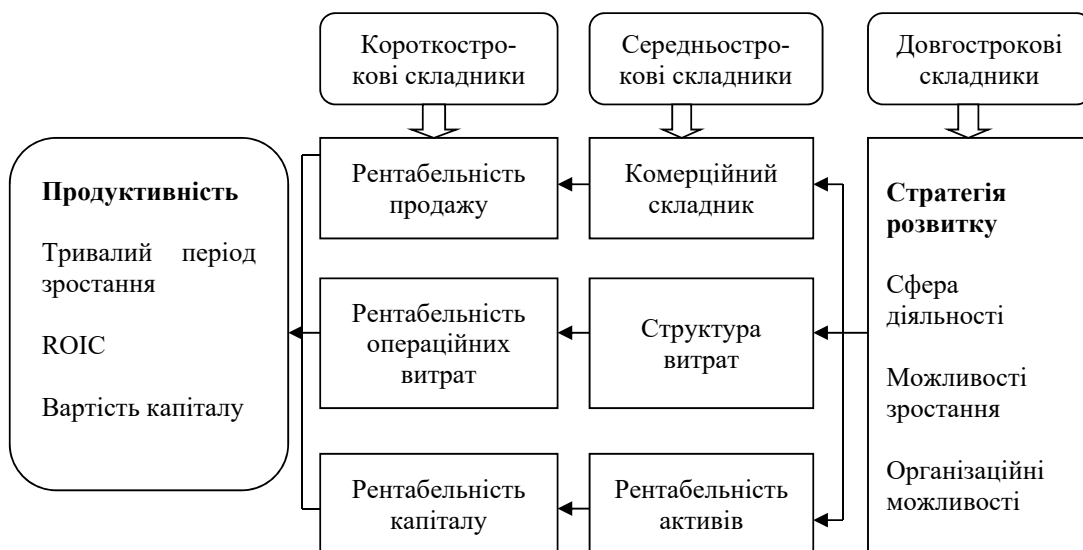

Рис. 1. Чинники, що впливають на інноваційний розвиток будівельного підприємства

Джерело: адаптовано авторами за [1-9]

ресурси на індивідуальному рівні, що перетворюються на корпоративні можливості та портфелі можливостей. Поняття ресурсів, можливостей та основних компетенцій дедалі більше привертає увагу менеджерів, але інструменти для аналізу та розуміння їх складності рідкісні, а застосування організаційних можливостей для прийняття рішень досі незрозуміло.

Поряд із дослідженнями, орієнтованими на інновації, з'явився ще один потік досліджень – пошук систематичного розуміння логіки управління в мінливому середовищі. Організаційні можливості використовуються як концептуальна основа аналізу, а інструменти розроблені для полегшення емпіричних досліджень. Основне теоретичне припущення полягає у тому, що для досягнення стійкого прибуткового зростання підприємство здатне підтримувати конкурентоспроможність у довгостроковій перспективі шляхом поєднання підприємницького та стратегічного мислення, тобто поведінки, що шукає можливостей та переваг.

Перший етап був зосереджений на збільшенні потужності та досягненні економії на масштабі виробництва, а другий – на здобутті знань та ресурсів із метою поліпшення здатності досягати, інтегрувати та управляти базою знань підприємства. Зростання, спрямоване на забезпечення ефективного масштабного виробництва, залишалось оперативним імперативом для підприємств. Водночас підприємства інвестували в людські ресурси та управління знаннями, щоб скористатися багатством їхньої бази знань. Незважаючи на те що зростання з погляду збільшення доходу або збільшення потужності було призупинено, накопичення все ще може мати місце на нематеріальній базі підприємства.

Підприємства, які готуються до сталого зростання, створюють організаційні компетенції з метою поєднання швидкого перетворення знань із масштабними перевагами. Вони зробили це до запровадження організаційних змін та наближення до ринків. Визначення ринкових цілей дає великим підприємствам масштабні переваги у виробництві і водночас дало їм змогу отримати глибокі знання про своїх клієнтів та створити довгострокові відносини з клієнтами. Організаційні зміни мали на меті забезпечити інформаційний потік із ринку та всередині підприємства.

Отже, будівельне підприємство можна вважати інноваційним, оперуючи двома рівнями. Перший рівень містить ефективні виробничі процеси, сучасні технології та суворий контроль витрат. Другий рівень включає інновації, творче використання інформації та поєднання нових знань. Однак створення другого рівня відбувається повільно і довго триває. Завданням будівельних підприємств є поєднання цих двох рівнів для того, щоб забезпечити стійке прибуткове зростання.

Підприємства отримують свою поточну конкурентну перевагу завдяки специфічним можливостям трьома способами: 1) шляхом відчуття ринкових змін раніше, ніж конкуренти, і систематично починаючи розвивати відповідні можливості (ініціативність); 2) скориставшись можливістю, коли ринковий/галузе-

вий контекст змінився так, щоб зробити їхні існуючі можливості вигідними (реактивність); 3) за використання можливостей, які сильно залежали від одного або декількох ресурсів (захисність). П'ять функціональних (HRM, логістика, маркетинг та продаж, управління інноваційним розвитком та виробничі можливості) та чотири міжфункціональні (контроль витрат, управління інформацією та знаннями, внутрішня інтеграція, організація) були визначені для будівельних підприємств. Використання сучасних технологій у виробництві вже не було основним джерелом конкурентоспроможності, а належить до асортименту базових можливостей. Знання й управління інформацією належить до групи потенціалів, яка перетворилася на імператив нарівні з економічною ефективністю, котра зберігала свою важливість до цього часу. Неспецифічний характер можливостей вищого порядку зробив можливим установити конкурентні переваги за допомогою внутрішньої інтеграції. Визначено ключовими джерелами диференціації людський та реляційний капітал і включають бізнес-моделі, що спираються на сильну репутацію підприємства та хорошу базу знань про бізнес-процеси. Надання переваги поступовому інноваційному процесу та продуктам, керованим споживачами, над інноваціями, що керуються підприємством, шляхом експериментів потенційно може призвести до більш однорідного портфелю можливостей у майбутньому та зменшенню шансів на швидке встановлення нової конкурентної переваги, якщо ринковий чи галузевий контекст змінився несподіваним способом. Централізація, формалізація та зменшення складності дій поліпшують ієрархічність та передбачуваність дій, але знижують особисту відповідальність, зменшують кількість доступних каналів зв'язку та негативно впливають на легкість доступу до потенціальних джерел інформації. Розподіл ресурсів суттєво вплинув на частоту взаємодії: нестача вільних ресурсів призводить до зменшення каналів зв'язку та знижує легкість доступу до інформації та джерел знань.

Із погляду створення нових можливостей, впливу на новий досвід та інтеграції нові знання є ключовими чинниками. Когнітивна та реляційна вбудованість разом покращують передачу знань та інтеграцію, забезпечуючи плавний організаційний перехід та підвищення ефективності завдяки розкриттю діапазону досвіду співробітників та уможливленню роботи з контекстуалізації інформації та знань. Ступінь централізації та формалізації в організації залежала від її пізнавального і реляційного складників, коли члени інтерпретували та застосовували правила та процедури, оцінювали належний організаційний рівень прийняття рішень та оцінювали їхні наслідки.

Висновки. Використовуючи аналіз, надано інформацію про поточний та майбутній потенціал великих будівельних підприємств для участі у стабільному прибутковому зростанні. Таким чином, чим краще підприємство здатне поєднувати інвестиції у здобуття знань із відповідними інвестиціями в нові технології виробництва, тим краще воно підготовлене до стійкого

прибуткового зростання. Інноваційний тип розвитку є виправданим для підприємств, якщо ринкове середовище сприймається як стабільне, а зміни – прогресивними (зміни навколишнього середовища відбуваються в рамках існуючого бізнесу, а підприємства не ставлять під сумнів переважаючі галузеві тривалі життєві цикли товару). Однак якщо екологічні зміни загрожують основній діяльності підприємства, використовуючи застарілі ресурси або зменшуючи їхню вартість, отри-

мують вигоду за використання стратегії, яка поєднує зростання можливостей та переваг у різних сферах. Таким чином, підприємство повинне мати можливість розвивати як дослідницьку, так і експлуатаційну організаційну поведінку.

Подальше дослідження включатиме вивчення непередбачених ситуацій між змінними середовища, які можуть бути перевірені, та стратегією інноваційного розвитку.

Список літератури:

1. Berger T., Wortmann M. Global vs. group-specific business cycles: the importance of defining the groups. *Macroeconomic Dynamics*. 2020. P. 1–23. DOI: <https://doi.org/10.1017/S1365100520000048>.
2. Burkynskiyi B. Horiachuk V. Laiko O. Shlafman N., Krivtsova O. Assessment of the socio-economic and environmental development of a region: A result-oriented approach. *Problems and Perspectives in Management*. 2020. № 19(2). P. 40–56. DOI: 10.21511/ppm.19(2).2021.04.
3. Mathieu Juliot Mpabe Bodjongo, Guy Christol Ekane Ekome and Fanny Kabwe Omoyi epe Essomme . Analysis of the gap in enterprise access to renewable energy between rural and urban areas in Cameroon. *Environmental Economics*. 2020. № 12(1). P. 39–52. DOI: 10.21511/ee.12(1).2021.04.
4. Melnyk M. Syniura-Rostun N., Lysiak N., Dzyubina A. Business environment of regions in Ukraine: Peculiarities of structuralinstitutional changes. *Problems and Perspectives in Management*. 2021. № 19(1). P. 456–469. DOI: 10.21511/ppm.19(1).2021.38.
5. Palyvoda O., Karpenko O., Bondarenko O., Bonyar S., Bikfalvi A. Influence of network organizational structures on innovation activity of industrial enterprises. *Problems and Perspectives in Management*, 2018. № 16(3). P. 174–188. DOI: 10.21511/ppm.16(3).2018.14.
6. Poruchnyk A., Kolot A., Mielcarek P., Stoliarchuk Ya., Ilnytsky D. Global economic crisis of 2020 and a new paradigm of countercyclical management. *Problems and Perspectives in Management*. 2021. № 19(1). P. 397–415. DOI: 10.21511/ppm.19(1).2021.34.
7. Tunzelmann N., Acha V. Innovation in “Low-Tech” Industries. In J. Fagerberg, D. C. Mowery & R. R. Nelson (Eds.), *The Oxford Handbook of Innovation* (pp. 407–433). Oxford, Oxford University Press. 2005.
8. Umantsiv I., Cherlenjak I., Prikhodko V. Sonko Yu., Shtan M. Integrated evaluation of investment attractiveness in the context of economic sectors: Ukraine as a case study. *Investment Management and Financial Innovations*. 2021. № 18(2). P. 118–129. DOI: 10.21511/imfi.18(2).2021.10.
9. Vincenzo I., Giannoccaro I., Carbone G. How social network features and organizational structure impact team performance in uncertain environments. *Emergence: Complexity and Organization*. 2017. DOI: <https://doi.org/10.17357.03a0541223537bc7607aa7035475ba39>.

References:

1. Berger T., Wortmann M. (2020) Global vs. group-specific business cycles: the importance of defining the groups. *Macroeconomic Dynamics*, pp. 1–23. DOI: <https://doi.org/10.1017/S1365100520000048>.
2. Burkynskiyi, B. Horiachuk, V. Laiko, O. Shlafman N. and Krivtsova O. (2021) Assessment of the socio-economic and environmental development of a region: A result-oriented approach. *Problems and Perspectives in Management*, no. 19(2), pp. 40–56. DOI: 10.21511/ppm.19(2).2021.04.
3. Mathieu Juliot Mpabe Bodjongo, Guy Christol Ekane Ekome and Fanny Kabwe Omoyi epe Essomme (2021) Analysis of the gap in enterprise access to renewable energy between rural and urban areas in Cameroon. *Environmental Economics*, no. 12(1), pp. 39–52. DOI: 10.21511/ee.12(1).2021.04.
4. Melnyk M., Syniura-Rostun N., Lysiak N., Dzyubina A. (2021) Business environment of regions in Ukraine: Peculiarities of structuralinstitutional changes. *Problems and Perspectives in Management*, no. 19(1), pp. 456–469. DOI: 10.21511/ppm.19(1).2021.38.
5. Palyvoda O., Karpenko O., Bondarenko O., Bonyar S., Bikfalvi A. (2018) Influence of network organizational structures on innovation activity of industrial enterprises. *Problems and Perspectives in Management*, no. 16(3), pp. 174–188. DOI: 10.21511/ppm.16(3).2018.14.
6. Poruchnyk A., Kolot A., Mielcarek P., Stoliarchuk Ya., Ilnytsky D. (2021) Global economic crisis of 2020 and a new paradigm of countercyclical management. *Problems and Perspectives in Management*, no. 19(1), pp. 397–415. DOI: 10.21511/ppm.19(1).2021.34.
7. Tunzelmann N., Acha V. (2005) Innovation in “Low-Tech” Industries. In J. Fagerberg, D.C. Mowery & R.R. Nelson (Eds.). *The Oxford Handbook of Innovation* (pp. 407–433). Oxford, Oxford University Press.
8. Umantsiv I., Cherlenjak I., Prikhodko V., Sonko Yu., Shtan M. (2021) Integrated evaluation of investment attractiveness in the context of economic sectors: Ukraine as a case study. *Investment Management and Financial Innovations*, no. 18(2), pp. 118–129. DOI: 10.21511/imfi.18(2).2021.10.

9. Vincenzo I., Giannoccaro I., Carbone G. (2017) How social network features and organizational structure impact team performance in uncertain environments. *Emergence: Complexity and Organization*. DOI: <https://doi.org/10.17357/03a0541223537bc7607aa7035475ba39>.

ПРИМЕНЕНИЕ СИСТЕМНО-ФУНКЦИОНАЛЬНОГО ПОДХОДА В УПРАВЛЕНИИ ИННОВАЦИОННЫМ РАЗВИТИЕМ СТРОИТЕЛЬНЫХ КОМПАНИЙ

В статье рассмотрено снижение стоимости строительства за счет инновационного развития технологий строительства и строительных предприятий, которые способствуют повышенной производительности. Обосновано применение системно-функционального подхода в управлении инновационным развитием строительных предприятий. Установлено, что экономически эффективными зданиями являются здания, которые производятся с низкой стоимостью при сохранении высоких стандартов дизайна и комфорта. Гипотеза состоит в том, что системно-функциональный подход выгоден для поиска эффективных методов управления инновационным развитием строительных предприятий с точки зрения системно-функционального подхода, можно достичь оптимизации с эффектами синергии и тем самым найти экономические и энергоэффективные решения.

Ключевые слова: строительное предприятие, инновационное развитие, управление, технологии строительства, системно-функциональный подход.

APPLICATION OF SYSTEM-FUNCTIONAL APPROACH IN MANAGEMENT OF INNOVATIVE DEVELOPMENT OF CONSTRUCTION ENTERPRISES

Reducing the cost of construction is a constant goal of the construction industry. One of the ways to reduce the cost of building construction is the innovative development of construction technologies and construction companies that will increase productivity. The purpose of the article is to substantiate the application of a system-functional approach in the management of innovative development of construction companies. It is important to distinguish between cheap or inexpensive and cost-effective production. Cost-effective buildings are buildings that are manufactured at a low cost while maintaining high standards of design and comfort. The hypothesis is that the system-functional approach is advantageous in order to find effective methods of managing the innovative development of construction companies. To achieve a holistic approach, an interdisciplinary approach to research is needed. Approaching effective methods of managing the innovative development of construction companies in terms of system-functional approach, you can achieve optimization with synergy effects and thus find cost-effective and energy efficient solutions. The study also combines a system-functional approach to strategic management with corporate and entrepreneurial thinking. He outlined the further development of the system of identification and classification of opportunities, consisting of three dimensions: 1) the dynamism between specific to the enterprise and industry opportunities, 2) hierarchies of opportunities and portfolios of opportunities, 3) their internal structure. The capacity for innovative development was analyzed in the context of the system-functional approach, technological systems and the type of process of pooling resources (creation of new versus consolidation of existing opportunities). Current portfolio of opportunities and organizational changes at the construction company are described. It also clarifies the mechanism by which companies can influence the balance between knowledge retrieval and the efficiency of knowledge transfer and integration in their daily financial and economic activities, and hence the diversity of their portfolio and the breadth and novelty of the range of services.

Key words: construction company, innovative development, management, construction technologies, system-functional approach.